

**Svíce
ve
větru**

*Simmon
Petera*

Svíce ve větru

Simmon Petera

Copyright© 2018 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2018 by Simmon Petera
Copyright© 2018 Cover by Petr Novák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-292-6 (EPUB)

ISBN: 978-80-7482-293-3 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-294-0 (PDF na CD)

OBSAH

Prolog

Tereza

Vilma

Tereza

Zuzana

Tereza

Mirek

Tereza

Ema

Bára

Tereza

Honza

Mirek

Bára

Ema

Honza

Zuzana

Honza

Bára

Tereza

Ema

Honza

Bára

Ema

Honza

Jarek

Ema

Tereza

Tereza

Tereza

Bára

Ema

Honza

Bára

Tereza

Vilma

Tereza

Zuzana

Vilma

Tereza

Zuzana

Tereza

Vilma

Tereza

Zuzana

Tereza

Zuzana

Tereza

Zuzana

Mírek

Tereza

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Motto:

Jenom volnost, jen víra tvá pevná, i když křehká, silou je, jež dere se proti větru.

Prolog

Den svatého Valentýna je u konce a z večerní oblohy nad zimní Prahou pohlíží stříbrný měsíční paprsek do oken luxusního kunratického bytu na prudkou hádku dvou mladých lidí. Šestadvacetiletý silný muž a třidvacetiletá drobná dívka. Ta se jen marně snaží vymanit z jeho sevření.

„Pust' mě, Jarku!“

„Drž hubu!“

„Prosím tě,“ zašeptá dívka a vzápětí podniká svůj poslední pokus se osvobodit. Je to ale předem prohraný boj – muž ji uchopí za ruce a vleče do ložnice, kde ze štíhlé plavovlasé Terezy strhává oblečení. „Tady si lehni,“ poroučí a surově s ní smýkne na postel. „Neřvi! Seš stejná jako všechny, když nevíš jak dál, rozbrečíš se!“ štekne a sám se rychle svléká. Nedbá jejího křiku ani kopání, drsně do ní vniká, prudce přiráží a takřka hýká rozkoší.

Tereza matně vnímá mužův dech páchnoucí alkoholem, zatíná zuby a na jejím prokousnutém rtu se objevují kapky krve. Vydrží ještě chvílku, jen okamžik, dodává si v duchu odvahy. Trvá ale ještě hodnou chvíli, než Jarek zařve hlasem vítězného samce a ona ucítí ve svém nitru proud horké tekutiny.

„Teď ještě selfičko!“ muž se natáhne pro svůj luxusní mobil ledabyly pohozený na nočním stolku a pořizuje několik společných fotek. Až poté se s těžkým oddychováním překulí na druhou stranu postele, odkud opovrživě pohlédne na chvějící se mladou ženu, snažící se svoji nahotu nemotorně skrýt pod deku.

„Tak zas příště,“ ucedí o pár minut později oblékající se Jarek. Náhle ztuhne a zloba z něj čiší všemi póry, to když zaslechne tichá, zato rozhodná slova: „Žádný příště už nebude, ty frajere s vygumovaným ksichtem! Všechno řeknu Honzovi. A půjdu na policii!“ Jarek na ni nevěřičně pohlédne. „Budeš držet hubu, mrcho!“ zařve a strhne z ní deku.

„To si piš, že nebudu!“

„Chceš bonzovat? Myslíš, že ti někdo uvěří – a zvláště můj naivní bráška? Pokud ti to nedošlo, mám vše pod palcem.“ Na Jarkově čele se objeví krůpěje potu, vzápětí naplno vybuchne a zadýchaně buší do dívky zařatými pěstmi. Ta není na útok připravená, jen si bezděčně kryje obličej rukama a snaží se schoulit do méně zranitelné polohy. Vyjekne bolestí, když dostane nečekaný úder do ledvin. A další rány následují.

„Teď řveš, co?“ procedí mladík mezi zuby. Žena leží bezvládně na posteli, její ramena se otřásají mohutnými vzlyky a na bílý polštář z opuchlého nosu vytéká pramínek krve. Při každém výdechu se ozývá hlasité zachřčení. Snaží se však tyto zvuky potlačit s obavou, aby nevyprovokovaly Jarka k dalšímu výpadu.

Muž ji vzápětí uchopí za útlá ramena. „Dobře víš, že já planě nevyhrožuju! Ani necekejš o těch našich kšeftech, stejně seš odepsaná, ty nulo. S Honzou se do měsíce rozejdeš – vypadneš i odtud z bytu!“

„A co když neposlechnu?“

„Tak zničím tvýho Honzika – i ve firmě! A jen tak mimochodem, můj žárlivý bráška uvidí tohle,“ uchechtne se Jarek a před dívčinými očima přidrží svůj mobil, na kterém přeroluje fotografie jejich nahých těl. „Snad ti konečně došlo, že v naší rodině končíš!“ dodá chladně a za chvíli za ním zapadnou dveře Honzova bytu.

Tereze trvá dlouho, než se postaví na nohy, při sebemenším pohybu ji píchá v zádech a hlava málem exploduje bolestí. Zatne však zuby a vleče se do koupelny, kde ji vzápětí vyděsí pohled do zrcadla. „Hrůza!“ hlesne a v rychlosti se snaží smýt zaschlou krev, ošetřit si napuchlý nos a drobné ranky. Letmo pročísne i své dlouhé vlasy, ovšem výsledek není o moc lepší.

Zamračeně pozoruje svůj oteklý obličej plný fialových podlitin a přemýšlí jak dál. Nejraději by zalezla do kouta s krabičkou barbiturátů, naházela je do sebe a usnula navždy. Nebýt Honzy. Teď už ví, proč Jarek tolik naléhal, aby její přítel odjel na služební cestu právě na Valentýna – chtěl mít volné pole, tím si je jistá. Sesune se na zem, pokrčí nohy a v předklonu obejmě svá kolena. Po opuchlém obličejí jí začínají stékat první slané potůčky a vzápětí už pláče naplno. Trvá to dlouho, ale pláč nakonec přináší úlevu – jakkoliv se cítí poraněná, rány na duši jsou mnohem horší než ty na těle. Je jasné, že je konec snů o lepší budoucnosti.

Jen docela pomalu se zvedá a šouravě přesouvá do obýváku k velkému oknu, čelo si opře o chladné sklo a bezcílně pohlíží do venkovní tmy. Sen o velké životní lásce se hroutí, bez Honzy je náhle tak bezradná a neví, co bude dál. Snad jen kdesi ve skrytu duše tuší, že ji čeká dlouhá a těžká cesta.

Tereza

O pár týdnů později se ozve zadrnčení zvonku v Terezině novém, chudém podnájmu. Snící dívka se převrátí na druhý bok a klidně spí dál. Definitivně ji proberou až hlasité údery do dveří a vyzvánění mobilu. „Moment!“ křikne a rychle na sebe hází kousky oblečení. „Krucí, to je zas den,“ vyhrkne poté, co jí telefon vyklouzne a cinkne sebou o podlahu. Konečně dobíhá do předsínky s pocitem, že horší to už být nemůže. Pootevře dveře zajištěné řetízku a zůstane stát jako opařená! Z chodby proti ní vykročí postava staršího muže vytahujícího průkaz. „Soudní exekutor Eduard Esíčko s vykonavatelem. Pust'te nás dál!“

Třesoucíma se rukama kontroluje jeho doklad a rezignovaně odepíná řetízek dveří. Vzápětí kolem ní projde starší, prošedivělý pán doprovázený mladíkem, který celý úkon natáčí. Když dívka zahlédne, že je v přímém záběru, nečekaně vyplázne jazyk – na kameru, na exekutora, na celý svět...

Formality jsou vyřízeny a povinná (tedy alespoň podle exekutorova slovníku) sedí sklesle na židli a jedním dvěma slůvky odpovídá na dotazy. „Já vás tak nenávidím!“ to je asi ta vůbec nejdelší věta, kterou ze sebe vypraví. „To klidně můžete,“ praví nezvaný host a pokračuje v činnosti. Jeho doprovod s kamerou se jen pobaveně zasměje.

Exekutor označuje zabavené věci, kterých není zrovna málo. Na řadu přichází sedací souprava. Jejím úložným prostorem se starý pán právě v tuto chvíli probírá – vyhazuje ven deky, polštáře, plyšáky a vzápětí bere do ruky malou dřevěnou krabičku. „Tohle ne, to je památka po babičce!“ vykřikne nečekaně dívka a po chvíli dodává slůvko: „Prosím.“ Exekutor ale nereaguje, krátce pohlédne na starou brož ve tvaru motýla, uzavírá krabičku se šperkem a umísťuje na ni žlutou orazítkovanou přelepku.

Povinná a oprávněný, zapůjčitel a vydlužitel – čert aby se v těch pojmech vyznal! Tereze z toho jde hlava kolem – rozhlíží se kolem sebe s výrazem štvané zvěře, když tu její zrak padne na poněkud zavalitou exekutorovu postavu. Moci ti tak nakopat tvůj tlustej zadek, pomyslí si. Na okamžik se jí uleví, ale vzápětí se v jejích myšlenkách opět střídá chaos s rezignací. Neregistruje exekutorova slova k mladíkovi „Stopni to, tady pro dnešek končíme,“ ani jeho upozornění o termínu příjezdu pro zabavené věci. Nevnímá následné bouchnutí dveří bytu. Po odchodu mužů se pro ni čas zastaví – svět, co znala, jako by náhle přestal existovat. S modrýma očima zarudlýma od pláče a celá roztřesená se svezde na zem a schoulená do prenatalní polohy zůstává ležet na koberci.

Až po dlouhé době se jí daří vstát; zvedá poškozený, ale stále funkční telefon, potlačí nutkání mrštit s ním do kouta a postupně vytáčí pár známých čísel. Marně. Zapomněla, vše se rozkřiklo a z většiny rádoby přátel se rázem stali přátelé bývalí. Být tu Honza, jistě by jí pomohl, jenomže kde tomu je konec? Odhodí mobil a probírá se zásuvkou s krabičkami léků. „Zkurvenej Jarek, svině podrazácká!“ vzlyká hlasitě a polyká několik tabletek antidepressiv.

O hodinu později je dobojováno. Oblečení porůznu poházené po podlaze, až kdesi pod ním se válí zapomenutý telefon. Na gauči tvrdě spí mladá žena s pošramocenou duší i tělem. Neprocitne, ani když se bytem rozlehne dlouhé, marné vyzvánění mobilu...

Vilma

Je ráno a hala luxusní krčské vily ožívá. Stárnoucí Vilma Stýblová znechuceně listuje společenskými časopisy a po chvíli je odhodí. Na každé stránce se to doslova hemží mladými a úspěšnými lidmi. Ti jako by se jí vesměs vysmívali – jsi stará a k ničemu, jenom překážíš. Už od loňské okázalé oslavy svých pětadesátých narozenin, kdy došlo k předání jejího podílu v rodinné firmě synům Jarkovi a Honzovi, se Vilminy myšlenky začínají ubírat nečekaným směrem a ona stále rychleji uhání vstříc obavám z nemoci a ze smrti. Ale co se vlastně tehdy stalo?

„Plánujeme svatbu a Terka se už přistěhuje sem,“ ozvalo se onoho dne stručně Honzovo oznámení. O Vilmu se v tu chvíli pokoušely mrákoty. Ani ve snu by jí totiž nenapadlo, že bude mít jejich vztah, sexuální život a časem zřejmě i haranty den co den na očích!

„A co zasnuby, na ty jsi zapomněl?“ přemohla se ještě Vilma ve snaze oddálit katastrofu.

„To už dnes není moderní, mami.“

„Zato ty jsi hrozně moderní, chodíte spolu přes rok a hned svatba, čím tě ta holka uhnala? Určitě to chytře navlíkla a nechala si udělat děcko, nemám pravdu?“ pravila Vilma a pokračovala ve svém monologu.

„Zmalovaná ta tvoje Terezka chodí až běda, a ještě k tomu polonahá. Slušné děvče by nedopustilo, aby mu ve výstřihu čouhala podprsenska. O té hrozné ozdobě v jejím pupíku ani nemluví!“

„Ale mami, ty tomu nerozumíš, to se teď běžně nosí. A o miminku teprve uvažujeme – až pronajmu, nebo prodám byt a usadíme se trvale zde ve vile,“ zastal se své dívky Honza. Matku tím ale ještě víc vyděsil.

Vilmě zbyla poslední naděje jménem Jarek, jak to ale navléknout? Hned druhý den ráno, krátce po odjezdu Honzy a manžela do firmy, se stárnoucí žena usadila v obýváku do křesla a s lítostivým výrazem listovala ve starém rodinném albu.

„To sis, máti, dnes přivstala, co tak najednou?“ podivil se Jarek, který s hrnkem kávy probíhal bytem a v rychlosti listoval podklady k ranní firemní poradě.

„Járo, ty mi budeš rozumět. Pomoz, prosím tě, své staré matce,“ žádala ho Vilma plačtivým hlasem.

„Jsem v jednom kole, máti, probereme to večer,“ stopnul rozhovor muž a rázně dopil svoji kávu.

„Ale večer budou všichni doma. A já musím mluvit jen s tebou! Týká se to Honzíčka a tý jeho...“ zakňourala znovu Vilma.

„Zuzany? To už ti, máti, vadí i jeho asistentka?“

„Ale kdež – myslím Honzíka a Terezku.“

„A co já s tím? Budiž jim přáno. Mám svých starostí víc než dost!“ odmítl definitivně matku Jarek s rukou na klíce dveří.

„Járo, moc, moc tě prosím! Dám ti cokoli, jen když nás tý holky zbavíš!“ zakvílela opět Vilma.

Mladý muž strnul, náhle jako by nikam nespěchal. Dlouze se zamyslel, pár slovy vyřídil omluvný telefonát a od dveří pohlédl na matku: „Práce neuteče, tak začnou beze mě. Jen povídej, co tě trápí...“

Hovor se nečekaně protáhl, přesto Vilma v Jarkově obličejí nezaznamenala žádnou reakci na své vyprávění snad kromě toho, že mladší syn působil až nezvykle zamyšleným dojmem. Ledová sprcha ve formě jeho odpovědi však na sebe nenechala dlouho čekat: „I tak ti, máti, asi nepomůžu. Ledaže by...“

„Ledaže by co?“ chytla se Vilma poslední naděje jako tonoucí stébka, nebo spíše jako moucha do pavučiny.

„Asi bych i věděl jak na ně, ale nebylo by to zadarmo,“ dodal Jarek po dlouhé odmlce.

„Nemusíš se bát synku, peněz mám dost,“ pokusila se Vilma o chabý, nejistý úsměv.

„Ale mně nejde o peníze.“

„A o co tedy?“

„O tvůj čtvrtinový podíl na domě.“

„Ty ses, Jarečku, dočista zbláznil!“

„To je moje cena – ber, nebo nech být!“

Následující dny byly pro Vilmu jedny z nejkrušnějších v jejím životě, ale už za pár týdnů měnila část nemovitosti svého majitele, Jarek trávil většinu času mimo vilu a náhle zamklý Honza se vracel domů stále později a s čím dál zoufalejším výrazem ve tváři. „Ze svatby s Terezou sešlo, rozešli jsme se,“ oznámil muž zachmuřeně o něco později matce.

Vilma tak mohla konečně trochu vydechnout a začít si užívat svého Pyrrhova vítězství. Ale na jak dlouho? Život je jako bonboniéra a člověk nikdy neví, který bonbon ochutná...

Tereza

Terezu probouzí prudké denní světlo i ostrá bolest hlavy; zpočátku neví, kde je, ani co se s ní děje. Zaostří svůj pohled. Z mnoha rozmlžených žlutých skvrnek, porůznu rozestých po pokoji, se rázem vyklubou všudypřítomné přelepky s popisem „Exekučně zabaveno“. V tu chvíli si vše vybaví a bezmocně spouští bosé nohy na podlahu. Vzpomene si na oblíbenou větu svého zemřelého dědečka: „Život je holt kurva, ale každý se s ním musí poprat sám,“ a je rozhodnutá. Bude se rvát – nic jiného jí už ostatně ani nezbývá.

Očima bezcilně přejíždí po pokoji s nezvyklým nepořádkem, když tu se její pohled zastaví u jednoho ze starých plyšáků, ležících na zemi, a hlavou jí bleskne vzpomínka. Není to moc, ale každopádně teď přijdou víc než vhod, říká si po chvíli, když z plyšového medvěda úspěšně doluje pár pečlivě složených bankovek, které si tam kdysi dávno pro případ nouze uložila. Bezděčně pohlédne na věci olepené žlutými lístky exekutora s nevyřčenou otázkou: Proč právě já? A odpověď přijde vzápětí: Protože jsem byla důvěřivá kráva.

O něco později opět pokouší telefon. Očekává lavinu výčitek a nemýlí se, ruka jí už bolí od dlouhého držení mobilu. „Konečně ses ozvala, to najednou víš, že mám svátek?“ zahájila kousavě matka hovor snad před dobrou půlhodinou.

„Dnes je přece Emy – a co je na tom divného, když ti chci, mamčo, popřát?“

„Já jen, že mě znáš hlavně, když něco potřebuješ, nemám pravdu?“

„To teda nemáš...“

„No nic, Teri, nechme to být a dík za přání. Podívej se ale na sebe, jak žiješ. S tátou jsme pro tebe vždycky chtěli jenom to nejlepší. Ale já ti něco povím, ty bys studovala třeba hlemejzďě, jen abys byla v Praze a balila kluky. Ještě řekni, že to není pravda!“

„Mami, přece víš, že to tak není. A ta škola byla kvůli Honzovi!“

„O tom si s tátou myslíme svý. Zkrátka, holčičko, abych to shrnula – se studiem máš utrum, jsi bez práce, s Honzou jste se rozešli. K tomu teď exekuce. Stálo ti to všechno za to?“

„A co bych měla podle tebe dělat?“

„Vrátit se domů – i kvůli tátovi – přece víš, jak na tobě lpí. A tamto by ti odpustil.“

„Mně nemá co odpouštět.“

„Jak to, že nemá? Víš, jak byl zklamaný, když jsi tady sekla s prací i atletikou a zdrhla do Prahy? Co ten dvojdomek, který roky stavěl i pro tebe? A vrchol všeho – tvý nedávný těhotenství...!“

„Je to můj život, moje rozhodnutí a snad už jsem taky plnoletá!“

„To vidím, když ses nechala zbouchnout a šla hopem na interrupci.“

„Kolikrát ti mám říkat, že to byl potrat!“ Tereza se pohrouží do svých myšlenek. Ticho přeruší až matčin hlas: „Potrat, to vykládej svý babičce. Ale abych se vrátila k tomu hlavnímu – něco málo bychom ti s tátou snad mohli půjčit. A co strýc Eda, ten přece bývá při penězích. Volala jsi mu?“

„Jo, tomu jako prvnímu!“

„A jak jsi dopadla?“

„Špatně, sám prý má málo. Ale uklidnil mě. Drží mi palce a v myšlenkách je se mnou.“

„Tak za to si teda hodně koupíš. Teri, a co to ještě zkusit s Honzou? Jeho rodina by ti pomohla. Nebo ten Honzův bráška, jakže se jmenoval – Jarek?“

Dcera jen rozčileně polkne. „Ti mi pomůžou leda tak do hrobu. Hrajou si na zbohatlíky, a nemaj na to. Dělá se mi z nich šoufl.“

„Ale jejich peníze se ti hodily,“ jedovatě ucedí matka.

„To je něco jiného. Ale jestli si myslíš, že teď za Honzou polezu s prosíkem, tak se pleteš. A z Prahy mě už nikdo nedostane.“

„No nic, Teri, chtěla jsem ti pomoci.“

„Díky, mami, ale tohle si už musím vyřešit sama. Pozdravuj tátu a držte mi palce.“

Další hodinu tráví u telefonu a spolu s nadějí pohřbívá i své zbývající přátele. Bez peněz mezi bohaté nelez, běží dívka, stěží zadržující slzy, hlavou. Náhle se ozývá její mobil, ale záblesk naděje vzápětí pohasíná. To jen správce domu žádá o co možná nejrychlejší vyklizení a předání bytu...

Blíží se poledne. Dívka doma nemá stání a tak vyráží ven – snad si chce připomenout místa, která procajdali ruku v ruce s Honzou. Vzpomíná na všechny ty dlouhé společné procházky i na chvíle, kdy s ním byla šťastná.

Dnešní realita je ale jiná; rušné ulice, chodníky plné spěchajících lidí, křik dětí. Ani na tržnici, kterou právě prochází, to není o moc lepší. Už, už se chce vrátit, když tu si všimne upoutávky u jednoho stánku: Věstec, kartář a jasnovidec. To zrovna, pomyslí si Tereza, která má k obdobným věcem odjakživa hluboký despekt. Něco jako by jí však napovídalo to zkusit, alespoň pro tu legraci.

Vše uvnitř stánku jen potvrzuje její pesimistická očekávání. Pár zapálených svíček, vzduch nasáklý těžkou orientální vůní. Drobný stařík v přítmi si chvíli prohlíží dívčinu dlaň, zamíchá kartami a žádá sejmutí té jediné, šťastné karty. Poté ještě dlouho a velmi soustředěně zírá do křišťálové koule. A vzápětí seancii ukončuje se slovy: „Já nevidět vůbec nic!“

Tereza má co dělat, aby zachovala klid. Tak pro tohle mám teď vyhodit takové nekřesťanské peníze! Bere to ale sportovně. Na větštině stoleček beze slova pokládá příslušný obnos a našťavaně odchází.

„Vaše osud,“ zaslechne dívka náhle starce a otáčí se k němu. Aniž by muž pohnul rty, mohla by přísahat, že slyší i jeho další slova: „I když já nevidět nic, moc to znamená. Čeká jich štěstí, když se správně rozhodne. Vaši den a život brzy začíná, nebo skončí. Podle vaše karta nyní může jediný skutek stát se vítěz nad zlo minule i budoucí. A vy mi pak možná poděkovat.“

Starce napřáhne ruku s obyčejnou, bezbarvou dřevěnou kostkou na dlani. Mladá žena dar po chvíli váhání přijímá. „Pomůže osud,“ zašeptá muž. „Vy už ve válka. Moc dlouhý a moc těžký cesta! Porazit může jen ona, vy sama sebe!“

Tereza pomalu prochází tržnicí. Až teď si uvědomuje, že u většince zapomněla na čas. Oblohu náhle překrývají těžké černé mraky, vítr přináší první dešťové kapky. Lidé hromadně vytahují deštníky a opouští tržnici, část prodejců balí zboží a ruší stánky. Ona ale nemá, kde ani pod čím by se schovala. Volí úprk, ale po pár rychlých krocích náhle leží na zemi s naraženým kotníkem, ba i koleno to odneslo. Tlusté psisko, o které zakopla, se opodál svíjí bolestí.

Přibíhají dva šikmoocí prodejci, zřejmě otec se synem. „Doblý paní, nestalo nic?“ Starší muž jí pomáhá vstát, zatímco mladší rychle přivazuje psa. Po chvíli přestává přšet a ona děkuje za chvilkový azyl ve stánku i za provizorní ošetření. „Ale co bude s ním?“ ukáže na pokňourávajícího psa.

„Moc dobrý, papá maso,“ mladík si pomlaskne a s úsměvem ukazuje na velký pekáč, vyrovnaný mezi zbožím.

Určitě si dělá legraci. Ale co když to myslí vážně? Tereza náhle zaváhá.

Vyřeši to až starší prodejce, když zašvitoří: „Koupit pes, koupit?“

Je to asi šílený nápad, uvažovat takhle s exekucí na krku. Ale co prostě jen udělat dobrý skutek? Sama sebe nepoznává, když se po chvíli ptá: „Kolik?“

„Dejsetset, paní, dejet stovek.“

„To je moc!“ S těmito slovy se obrací zády k prodejcům a pomalu odchází. I když je jí zvířátka líto, nezastaví se.

„Požkej, paní, tak dobře!“

Usmlováno. Loví z kabelky pětistovku a po chvíli si na provaze nahrazujícím vodítko odvádí psisko běžící po třech. Před tržnicí, u stánku s rychlým občerstvením náhle narazí na mladého muže s tělem na první pohled vymakaným v posilovně a s upřímnými, ale smutnými očima.

„Koukám paní, nebo slečno, že vy i buldoček jste po havárii. Můžu vám s něčím píchnout?“ jeho pohled se od pивní láhve a umaštěného papírového tácku přesouvá k slibnějšímu objektu...

„Slečna... A s čím byste mi jako chtěl pomoci?“

„Promiňte, nepředstavil jsem se. Mirek Holub, veterinář. Pracuju na klinice kousek odtud. Tam se můžete dát dohromady – vy i fenka.“

„Takhle pracujete?“ kousavě se zeptá dívka a ukáže na poloprázdnou lahev.

„Co oči nevidí, vedení netrápí,“ muž pokrčí rameny, rázně dopije a chystá se k odchodu. Vzápětí ale zaváhá, vytáhne ušmudlanou vizitku s výrazným titulem MVDr. a znovu přemlouvá. „Tak co, půjdete?“

„Mám na vybranou? A jen tak mimochodem, já jsem Tereza.“

Po příchodu na veterinu se muž z ulice jako mávnutím kouzelného proutku mění v pečlivého lékaře. V ordinaci je rušno, mladý veterinář ale situaci s přehledem zvládá. „Jen klid, vaše fenka bude v pořádku – podle vyšetření i rentgenových snímků to nevypadá na zlomeninu,“ potvrzuje muž s pohledem upřeným na Terezu. Té začne nečekaně vyzvánět mobil. S omluvným gestem ho vypne a nechtěně – naplno došlápně na poraněnou nohu. Sykne bolestí a zapotáčí se. Vzápětí zaregistruje veterinářovu otázku „Dovolíte, mohu se vám na to podívat?“ a po chvíli váhání přikývne. Sleduje jeho štíhlé ruce (bez snubního prstýnku) a také obdivuje šetrnost, s jakou jí muž čistí i přelepuje rozbité koleno a na zraněný kotník přikládá sáček s ledem.

„Sedněte si prosím v čekárně, fenku si tu ještě necháme,“ říká on a jejich oči se opět krátce setkají. Něco takového už dlouho nezažila. Jako by se jí na krátkou chvíli, opravdu jen na okamžik vrátil Honza. Ale vasedávání přede dveřmi ordinace je nekonečné a dívka sama nechápe, jak jen mohla v té čekárně usnout.

„Byla to taková zvláštní situace, prostě mimořádná. Musela jsem, vlastně i chtěla tu fenku na tržnici koupit,“ vysvětluje opět již v ordinaci tónem tak provinilým, jako by přiznávala, že její největší vášní jsou únosy psů všech plemen. „Co vy byste dělal na mém místě? Zní to asi hloupě, ale já teď ani nevím, jak se o fenečku postarat.“

„Chápu. Ta je ale čipovaná, právě se dívám na údaje z čtečky. Růženka, roční fenka buldočka, mám zde i kontakt na majitele. Nezlobte se, ale je mojí povinností mu zavolat,“ oznamuje muž a natahuje se pro telefon.

Terezin pohled bloudí po ordinaci a poté se přesouvá k telefonujícímu lékaři: „Mám v ordinaci vaši fenku, Růženku... Že se jedná o omyl? Rozumím, nejste majitel... A s kým to tedy mluvím? Chápu, ale jak to tedy budeme řešit? Jasně, děkuji za informaci – musel jsem si to jen ověřit...“

Veterinář končí hovor a tváří se ustaraně. „Nevím jak to říci – Růženka už nemá pána.“

„Opustil ji?“

„Ne, páníček jí zemřel. Doporučil bych obvyklý postup, což je nejbližší městský útulek. Kontakt na něj vám samozřejmě poskytneme.“

„Ale to já jsem právě nechtěla!“

„Pak zbývají jen dvě možnosti,“ praví po chvíli váhání veterinář. „Bud' Růženku zapojím do programu dočasné péče o psy – obvykle to bývá na pár dní nebo týdnů. Nebo vynecháme útulek i dočasku a fenky se ujmete vy sama jakožto nový majitel. Abyste mi rozuměla, není to příliš obvyklý postup, jedná spíše v zájmu fenky a na moji odpovědnost. Každopádně to výhledově bude znamenat další papírování...“

„Určitě to s Růženkou zkusím!“ nespouští oči z mladíka, který si ověřuje její osobní údaje a vyplňuje potřebné formuláře. „Tohle si přečtete a podepište,“ vyzve ji. „Ještě vyplním účtenku za ošetření fenky.“

Panebože, tohle jsem si neuvědomila. Co když bude cena astronomická? Tereza si začíná zoufat. Veterinář jako by jí četl myšlenky. „Nebojte se, Růženčin bývalý páníček byl prozíravý a platil jí pojištění,“ vysvětluje a vypisuje další doklad, následně ještě cosi vyťukává na klávesnici počítače.

Terezin pohled se přesouvá k Růžence, kterou mezitím přemohl spánek. „Tak teď už to potáhneme spolu, holka moje,“ zašeptá dívka a naposledy se otáčí k lékaři.

„Není to zlé; pouhé naražení, zato bolestivé. Chce to nožičku šetřit, občas ledovat, pár dní bude fenka kulhat. Kdyby byl jakýkoliv problém, tak zavolejte,“ s těmito slovy jí veterinář podává vizitku spolu s reklamními předměty – vodítkem a malým balíčkem granulí. Nová majitelka fenky děkuje a odchází s myšlenkou, že setkání s mladým veterinářem by nemuselo být posledním...

Je pozdní odpoledne, když se tato zvláštní dvojice, na nohu napadající dívka a fenka pomalu vydávají na cestu domů. Tereza si zapne mobil, ale to neměla dělat. Dnes už podruhé zapomněla na čas. Ozývají se rychlá pípnutí signalizující příjem esemesek. Listuje jimi, když tu nečekaně narazí na Honzovo jméno. Chvíli váhá a poté zprávu bez přečtení maže. Mobil jí v ruce poskočí a začne vyzvánět. Správce domu:

„Ženská, volám vám už potřetí, kde pořád jste? Máte v bytě boží dopuštění!“

„Co se děje? Jsem právě na cestě domů...“

„Exekutor! Přijel s policií i zámečníkem a právě vám vystěhovávají kvartýr! Vy o tom nic nevíte?“

„Ne, vlastně ano...“ protiřečí si zdrcená dívka a ukončuje hovor. A teď, babo, rad'!

Zuzana

Je pár týdnů po nepovedené Zuzanině narozeninové oslavě. „Chci se odstěhovat!“ říká vysoká štíhlá brunetka a přitom sleduje odraz vlastního vyděšeného obličjeje v zrcadle nad domácím barem.

„Z ložnice, nebo z bytu?“ Michal stojí zády k ní, alkohol zurčí do bůhví kolikáté sklenky a vytváří tak zajímavou zvukovou kulisu pro rozchod. Kus života v hajzlu. Říhnutí podnapilého muže zní už jen jako symbolická tečka.

Jako tečka čeho? říká si Zuzana, ale dobře ví, že v zájmu zachování alespoň zbytků své důstojnosti musí pryč. Asi tak jako pasažér z naklánějící se lodi, který rovněž lpí na jakési sporné jistotě, ale nakonec se stejně rozhodne pro záchranu holého života. I ona se musí zachránit, dlouhé měsíce lží jako železná koule tíží její manželství a záchranný kruh nikde!

„Z bytu!“ odpovídá rázně.

„Tak to už je jiná káva,“ praví na to Michal a nalévá si další skleničku.

„Posloucháš mě, Míšo, vůbec? Uvažuji přece o rozvodu!“ opakuje a zoufale se snaží sebe samu přesvědčit, že jiné cesty prostě není. Vyzkoušela je snad všechny!

Michal, věčný sobec a despota, na ni pohlédne netečnými, alkoholem zmoženými očima: „Jen o tom napiš, máš přece školy, třeba s tím psaním uděláš díru do světa?“ posmívá se zlomyslně a s hlasitým srknutím do sebe dostává další sklenku.

„Dobře víš, že novinářinu jsem vyměnila za místo výkonné asistentky.“

„To věřím, že výkonné!“

„Co tím myslíš?“

„Co asi? Nejsem slepej. Jste jako siamský dvojčata, ty a šéf.“

„Nepřeháníš? S Honzou máme jen pracovní vztah a to, že je můj dlouholetý kamarád, přece dávno víš. Stejně tak znám celou Stýblovic rodinu...“

„A to ti jako mám věřit?“

„Ty na tu žárlivost jednou dojedeš, ale na mě už to neplatí...“ Osmadvacetiletá Zuzana nedomluví. Náhle od protějšku přichází první facka a krátce po ní další! Její sebevědomí se hroutí jako domeček z karet, to když jí pramínek krve začne stékat po bradě. Ještě zjišťuje stav jazykem, kovová pachuč krve se jí rozlézá v ústech. Od svatby neuplynula zase tak dlouhá doba a její hrdost je náhle menší, než má i pouhá rohožka na podlaze.

„Já ti dám rozvod, pizdo blbá! Patříš do šrotu! A ten koberec od krve si vyčistíš!“ řve její vyvolený a jediným surovým úderem nohou sráží ženu na zem. Ta polyká slzy a stále nevěří tomu, co se stalo: On mě vážně kopnul! Ale další kopy s řevem „Kam to chceš, krávo, do břicha nebo do palice?“ následují. Jak šlechetné, pomyslí si ležící Zuzana a snaží se schoulit do pevnějšího klubíčka. Další Michalova rána. „Přestaň fňukat, hysterko! A na ten rozvod zapomeneš, jasný?“

„Prosím, prosím tě, Míšo, nechej mě!“

„Na něco jsem se tě přece ptal! Slyšíš?“ třese muž zhroucenou Zuzanou. Ta už mu ale neodpovídá. Připadá si jako marioneta s potrhanými vodičnými provázky. V hlavě má prázdno a partnerův řev k ní doléhá ze stále větší a větší dálky...

Muž ji se znechuceným výrazem odhazuje jako loutku, která přestala fungovat. Ještě jeden panák a poslední kopnutí do ležící ženy. „Rozvod, ten bys zkusila jen jednou, jedinkrát v životě! Jdu se opít!“ vykřikne a bouchne za sebou dveřmi bytu.

Tereza

Exekutorovo auto i stěhovací vůz odjíždí a v poloprázdném přízemním bytě na samém krajíčku židle sedí nehybná postava. Jejím jediným společníkem je fenka, které se nakonec olíznutím ruky a zakňouráním daří paničku probrat. Ta se pokouší vstát. Už ani nepláče, slzy došly. Soustředění na nule, v hlavě zmatek a v paměti útržky vzpomínek na exekutora i aroganci jeho pomocníků, na hlavy zvědavců v oknech a na křik prostořeké sousedky, staré paní Čadové. „Ono si to s holým zadkem jen hrálo na honoraci a teď sou úplně pankrot, pakáž jedna zbohatlická, dobře jim tak!“

Tereza improvizuje a k vlastnímu údivu se jí daří pomalu sklidit část bytu a trochu zkulturnit svůj zevnějšek. Zavolá matce, aby o ni neměla starost, a na další dny si domlouvá schůzku se správcem domu, aby vyřešila spor o pronajatý byt. Vyvenčená, vykoupaná a nakrmená Růženka, ta spokojeně polehává v koutku na dece. Vše začíná mít kousek po kousku svůj řád...

Blíží se večer. Dívka zkoumá pošramocený telefon a jen žasne, že po tom všem, co zažil, funguje. Náhle si vzpomene na vymazání Honzovy odpolední esemesky. Nebyla to chyba? Znovu prochází mobil, když tu narazí na ztracené volání. Váhá, ale vzápětí už tiskne zelené tlačítko. Po chvíli se ozve mladý ženský hlas: „Veterinární pohotovost – recepcce. Bára Tůmová, prosím.“

„To je asi omyl, promiňte. Měla jsem za to, že jste mi volali.“

„Vy jste u nás dnes byla? Mohu se zeptat v jaké záležitosti?“

„Víte, ono je to složitější – měla jsem problém s buldočkem, Růženkou.“

„Ááá, tím jste měla začít. Mám vyřídit vzkaz doktora Holuba na nutné přeočkování fenky, zapomněl vás na to upozornit.“

„A kdy bych se měla zastavit?“

„Určitě co nejdřív. Jinak mimochodem, mám doma takovou soukromou dočasku, celou psí smečku.

Kdykoliv budete potřebovat, ráda pomůžu a poradím. Jistě se ale brzy uvidíme...“

Krátce poté už Tereza pociťuje nesmírnou únavu a po ničem tak netouží jako po vydatném spánku. Ten jí ale není dopřán. Na stolku náhle začíná vyzvánět mobil a na jeho displeji po několikaměsíční pauze poblikává jméno Honza.

Podobně jako u ranního telefonátu s matkou, má dívka ruku ztuhlou od dlouhého držení mobilu a stejně tak si přeje, aby hovor co nejdříve skončil. Zatím to ale tak nevypadá. Spíše se zdá, že si expřítel za dobu odloučení připravil sáhodlouhý seznam argumentů, proč by se k němu měla vrátit.

Dělá si ze mě legraci, nebo to nedej bože myslí vážně? Pomalu si začíná zoufat, do čeho se to zase dostala a snaží se hovor rychle ukončit. „Mrzí mě, Honzo, že ses to dozvěděl. Nechtěla jsem jen, abys mě takhle viděl. Ty, tvá rodina, nikdo... Přece víš, co tenkrát bylo!“

„Vážně netuším. Jak se ti to stalo?“

„Prostě tak. Nestojím o tvůj soucit. A nechci se k tomu už vracet.“

„Přesto bych ti rád pomohl...“

„Promiň, ale je to zbytečný...“

„Terko, a proč – proč proboha nechceš, abych ti alespoň teď pomohl?“

„Nechápeš? Protože je pozdě!“ Nastává dlouhé ticho, přerušované těžkým oddychováním muže. Konečně se ozývá Honzův, náhle trochu zastřený hlas: „Pozdě, pozdě jako na co?“

„Na všechno!“ vykřikne a práskne mu s telefonem. Blíží se půlnoc a jí je na zvracení. Pravda, sama tomu napomohla posledním lokem z lahvičky rumu, kterou objevila v kuchyni. Pro její oslabený organismus, nezvyklý na alkohol, je to ale ta poslední kapka.

S prázdnou placatkou v ruce se kolébá do koupelny a takřka vzápětí zapomene, co tam chtěla. Chvilí bezcílně pohlídá do velkého kulatého zrcadla, pak zváží a poměrně zdařile imituje jasnovidcovo vystoupení. Do zrcadla vykulí oči, našpulí rty a sama na sebe vyplázne jazyk. Já asi blbá a nevidět vůbec nic. Vidět leda hovno, pomyslí si. V náhlém zkratu mrští lahvičkou do svého odrazu a rozmlženým pohledem prohlídá směs skleněných úlomků. A já, rozbitý zrcadlo, to určitě vyfasuju sedm let neštěstí a dobře mi tak. Ale střepe, ty přece můžou znamenat i štěstí!

Po chvíli si to šine zpět do pokoje. Jasně, kostka štěstí napoví, viděla to i někde ve filmu. Opatrně obchází spící Růženku, natahuje se pro dřevěnou kostičku ležící na stole a všechny její strany zdobí pomocí tužky klikyháky. Dlouze si své pseudoumělecké dílo prohlídá. Tři páry kostrbatě nakreslených srdcí. První pár se jménem Honza, další s popiskem rodiče a poslední dvě srdce doplňuje po chvíli váhání slůvkem Mirek.

Tak dobře, ty můj hranatý osude, moc tě prosím, pomoz mi s rozhodnutím: Mám si posypat hlavu popelem a zvolit zlatou klec u mamánka Honzy? Oťuknout toho tak krásně vymakaného doktůrka z veteriny? Nebo se zahrabat u rodičů a jenom se modlit, aby to nějak dopadlo? S touto myšlenkou zavře oči a rázně odhodí kostku.

Je dávno po půlnoci a dívka už tvrdě spí svírajíc v dlani drobný dřevěný hranolek. Je smířená s jeho pomyslným verdiktem a rozhodnutá vše postupně řešit. Vydává se na jednu z mnoha cest...

Dvě šedé kamenné cesty, pláž z černého písku a křik krkavců. Na obloze jen zlověstná čerň mraků odrážejících se v temném, rozbouřeném moři. Údery blesků a hluk vichřice šubající dívčiny dlouhé vlasy.

Jedna z cest se náhle rozzáří zlatem a bohatstvím. Druhou, stále šedou cestu na chvíli ožíví postava jejího dědy s varujícím posunkem a výkřikem: Bojuj, moje holčičko, prosím tě – per se a nevzdávej to!

Nečekaný úder blesku. Obě cesty mizí a na místo se slétá velké hejno krkavců. Terezu obejmě a políbí černý anděl a vzápětí ji s hlasitým zvoněním pohlcuje zem.

Hororový sen ne a ne skončit, opakované drnění zvonku u bytu je ale tvrdou realitou. Dívka mrkne na mobil. Sakra, dopoledne, to jsem tak dlouho spala? Otáčí se na druhý bok. Co je tohle? Vyskočí, když se pod ní cosi hýbne a nahlas vykvikne. „Bože, já na tebe úplně zapoměla, Růženko,“ šeptá a konejší fenku. „Tiše, klid prosím tě, třeba si budou myslet, že nejsme doma, a odejdou.“ Snad by to i mohla být pravda, kdyby Růženka nezradila. Ta ale má dost příkrývání dekou a chlácholení – nečekaně vyběhne do předsíně, kde se naplno rozštěká.

K zvonku se přidá i klepání na dveře a Tereze je jasné, že svoji přítomnost doma neutají. Rychle se obléká a běží ke dveřím s předtuchou dalšího průšvihů. Ještě rychlý pohled do kukátka dveří. A je to tady! Opět známý obtloustlý exekutor...

Zpočátku nechápe, co od ní vlastně chce, rychle se ale rozhoduje. „Pojďte dál, když to musí být, po vaší exekuci jsem na horory zvyklá. Jen pozor na Růženku, nemá ráda cizí lidi.“ Pohládí fenku a ta, jako by chtěla potvrdit slova své paničky, krátce zavřeči na nezvanou návštěvu, vzápětí si to ale zamíří do svého pelíšku v rohu, odkud se za chvíli začíná ozývat blažené pochrupování...

Dívka s váháním usazuje návštěvníka na jednu ze dvou židlí, které v bytě zbyly, a starý pán se pouští do výkladu: „Budu stručný. Dnes ráno mě navštívili vaši přátelé. Řekněme, že byli přesvědčiví, což je i důvodem toho, proč jsem zde. Ve vašem případě tedy pokládám za vhodné, řekněme, jakési vysvětlení...“

Pobledlý Terezin obličej je jedním velkým otazníkem, muž ale pokračuje. „Co se stalo, nezměníme. Povolání exekutora je jiné, než si možná dovedete představit. Co si budeme povídat. Jinými slovy, i když to tak asi nevypadá, stokrát jsem zabavil a stokrát zemřel – díky bohu, že v oboru končím. Ale k věci. Snad vás uklidní zpráva, že váš dluh byl dnes kompletně vyrovnán osobou, která si přeje zůstat anonymní. V externím depozitu si tedy můžete převzít všechny zabavené předměty.“

Hledí na starého pána jako na zjevení, ten ale klidně pokračuje: „Poslední formality vyřídíme až u mě v kanceláři. Řekněme zítra okolo třinácté hodiny. Sídlim v centru poblíž Divadelní ulice, zde je moje vizitka. Kdyby něco, tak mi zavolejte, uvítal bych ale dochvilnost. Zítra tedy nashledanou.“

Dojetím téměř nedýchá. Čekala cokoliv, jen tohle ne. Tolikrát si říkala, jaké to asi bude, až se zbaví dluhů, ke kterým přišla díky své důvěřivosti. Teď už to bude mít černé na bílém. Radost jí kazí pouze to, že není komu poděkovat. Pravda, tuší, kdo by asi mohl být tím dobrodincem – jistotu, tu však nemá.

Mirek

„Ježišmarjá, paní, od toho tu na veterině nejsme! Že vám domácí kočka zdrhla ven a nechce slézt ze stromu? Co my s tím máme dělat? Zavolejte si na to třeba hasiče...“

V telefonu to zachrastí a Mirek vzápětí pokračuje: „Rozumím, nechcete. Tak zkuste, co já vím, třeba souseda nebo nějakýho kluka, co vám tam pro ni vyleze. Nebo můžete využít odchyťovou službu... Cože? Ano, samozřejmě, že ta je placená – přece vám nepolezou po stromech zadarmo. Mám tu na ně kontakt, chcete číslo? Ano? Tak si pište...“

Mladý veterinář zavěsí telefon a ztěžka oddychuje. Mimořádně náročný pracovní den pokračuje. Klinika takřka praská ve švech a všechny ordinace i operační sály běží až na doraz. Mirek, bledý jako stěna, ordinuje od časného rána a jen se modlí, aby na něj nevyšel nějaký náročný zákrok. Jeho obvyklá jistota a rozhodnost je pryč; vyčerpání posledních dní, stres i minimum spánku vykonaly své.

„Pane doktore, jestli vám můžu poradit, hodte se marod,“ snaží se situaci řešit sestra.

„Když to já právě nemůžu. Potřebuju pauzu na cigó, jdu se vyvenčit,“ ohlásí a na dobrou půlhodinu zmizí. Po návratu ale vypadá ještě hůř, ba co víc – mužův krok je náhle nejistý a z jeho dechu je cítit alkohol.

„Pane doktore, byl vás tu zkontrolovat šéf. Přikryla jsem to, jako že vám dnes není dobře. Ale máte se u něj na konci směny stavít.“

„Alespoň tak, díky...“

Náhle se otvírají dveře spojující ordinaci s malým operačním sálem a přichází doktorka Volejníková. „Chtěla bych vás, pane kolego, požádat o výpomoc.“

„Oč jde?“

„Jen o dohlédnutí na odoperovaného boxera, je po kastraci a bude se probouzet. Přivezly bychom ho s kolegyní sem k vám. A naopak si vypůjčím vaši sestru, mám akuťák a potřebuju doslova každou ruku!“

„Pro vás všechno.“

„Máte to u mě – na oplátku.“

Ženy za chvíli přiváží velkého hnědého boxera pevně přikurtovaného k lehkému skládacímu lůžku a Mirek s ním v ordinaci osiří.

„Máš to špatný, kamaráde, nezavidím ti. Tak mladej, nic sis neužil a už máš prázdněj sáček. Aspoň tě odpoutám.“ S těmito slovy odvažuje psa, připíná mu obojek, vodítko a karabinu přicvakne ke konstrukci lůžka, které odbrzdí a odváží o kus dál. Vzápětí na chvíli ztratí rovnováhu – ztěžka dopadne do křesla a se zamýšleným výrazem pozoruje psa, kterým to cloumá sem tam, jak se snaží vstát. Teď už jen čekat, čekat a spát. S touto myšlenkou takřka vzápětí usíná.

Výbuch! To je asi jenom slabý odvar toho, co za pár minut ordinace zažije. Muž rovnýma nohama vyskakuje z křesla a s nechápavým pohledem sleduje řvoucího, běžícího psa, který za sebou na vodítku táhne něco velkého. Dveře na chodbu se rozletí – pes s pooperačním lůžkem na kolečkách ještě bravurně vybírá poslední zatáčku a s rachotem mizí v čekárně!

„Jak mi to vysvětlíte, pane kolego? Ten pes vyběhl až na dvůr. O šoku majitelů, kteří byli v čekárně, jejich odškodnění a reoperaci psa ani nemluví!“

Mirek jen pokrčí rameny.

„Máte štěstí, přimluvila se za vás doktorka Volejníková. Tak co s vámi?“

„Očividně jsem vás nepotěšil?“

„Přesně tak, a ani já vás nepotěším. Máte důrazné napomenutí, škodu samozřejmě uhradíte a měsíc jste bez prémie. Pokud bude další problém, přijde poslední varování a prémie stopneme na tři měsíce. A po třetím průšvihy se s vámi v krajním případě, byť neradi, rozloučíme. Vyjádřil jsem se, doufám, jasně?“

„Jistě.“

„Takže jsme domluveni. Dnes už to v práci zabalte a dejte se do pořádku. A ještě něco, s tím vaším dosavadním, občasným nocováním zde, kromě noční pohotovostní služby, samozřejmě končíte!“

„Spolehněte se.“

Až po dlouhém bezcílném bloumání městem si Mirek zapíná mobil a vzápětí mu nabíhají všechna ztracená volání i Barčiny esemesky. Kruci, ta dnešní oslava, já na to po tom všem zapomněl jako na smrt! bleskne mu hlavou. Každopádně teď už je to pasé. Radši se někam zašít, kam ale narychlo zapadnout?

Tereza

Páteční noc zastihne Terezu v neklidném spánku. Občas vykřikne, sevře pěst a prudce se převrátí na posteli. Opět jeden z těch živých snů, opakujících se s neúprosnou pravidelností. I fenka opouští pelíšek a pevně se přitiskne ke své nové paní. Jako by jí tím chtěla chránit a naznačit, že už navždy zůstanou spolu.

Děni ve snu se čím dál více zrychlují. Honza, rodiče, dědeček... Po chvíli se obsah snu mění a ona se ocitá na již známém nehostinném místě. Opět rozcestí a dvě cesty, opět nepříjemný křik krkavců. Varovné gesto dědy, který se slovy „Dej si pozor holčičko!“ odhodí na zlatem zářící cestu známou dřevěnou kostku. Výbuch, záblesk a sen náhle končí.

Celá propocená se probouzí. Samozřejmě, že zaspala a ke všemu náhle marně hledá svůj kostkový talisman, který měla v ruce, když usínala. I Růženka je z toho celá nesvá a snaží se všemožně pomáhat. Nanosí všechny boty z předsíně, vykuchaného plyšáka a úsilí nakonec završuje rozvinutím rolky toaletního papíru po celém bytě. Proč za snahu dostane od paničky vyhubováno, jí zůstává záhadou. S ukřivděným výrazem zahájí trucování ve svém pelíšku.

Blíží se poledne a dívka je nezvykle zamyšlená. Před očima má svůj poslední sen s varovnými gesty dědy – člověka, který ji nikdy nezklamal a vždy byl nablízku, aby pomohl. Co mi tím chtěl naznačit? Vzápětí ji začíná tlačit čas. Hází pár věcí do kabelky, rychle se převléká a tiskne kliku dveří na chodbu. Ty jsou však zamčené; klíče nikde a čas neúprosně běží...

Konečně přichází spásný nápad. Řešení? Samozřejmě to nejjednodušší. Prohledává kabelku a loví vizitku. Eduard Esíčko, jak může mít exekutor tak blbý jméno! I když moje jméno taky stojí za kulový. Vytáčí číslo z vizitky – marně. „Účastník právě hovoří.“ I za pár minut stejné hlášení. Krátce po třinácté hodině se to stane. Tlumené bouchnutí, jako by někde v dále odstřelili budovu. Skla v oknech krátce zavibrují. Růženka ležící v pelíšku štěkne a zmizí pod postelí.

Zlověstný klid. Až po chvíli je slyšet vzdálený zvuk sirén. Kdoví, co se tam stalo, říká si dívka, když už potřetí vytáčí známé číslo a opět bezvýsledně. Namlouvá tedy alespoň krátký vzkaz do hlasové schránky a pobaveně sleduje fenku, která se nenápadně přesouvá zpět na svoji deku.

Až při odpoledním úklidu nachází své klíče i kostkový talisman pečlivě zahrabané v psím pelíšku. „Růženko, tys mi teda dala!“ žertovně ji peskuje nová panička, ale nezlobí se. Ostatně je již napevno rozhodnutá k její trvalé adopci, jen čas na návštěvu veteriny chybí...

Následující březnový den překvapuje hezkým počasím, a tak dívka vyvádí fenku na delší procházku. Prochází uličkou směrem k nábřeží, ale jak to vypadá, obě zřejmě přecenily své síly. Tereze je na omdlení, z nějakého důvodu se začíná zadýchávat. „Koupím nám pití a dáme si pauzu někde na lavičce u vody, nábřeží není daleko,“ povzbuzuje sebe i fenku, když tu ve stánku při placení zahlédne noviny s výrazným titulkem: „VÝBUCH PLYNU V DIVADELNÍ ULICI V PRAZE!“

Kupuje si jeden výtisk a roztřeseně pročítá mimořádnou zprávu: „Výbuch plynu poničil včera kolem třinácté hodiny kancelářskou budovu mezi Smetanovým nábřežím a Divadelní ulicí v centru Prahy. Tlaková vlna vysypala okna v okruhu stovek metrů. Poraněno bylo 48 lidí. Mezi vážně zraněnými je i nechvalně známý pražský exekutor Eduard E., jehož kancelář poblíž epicentra výbuchu byla zcela zdemolována.“

„Stačilo málo a mohla jsem tam ležet taky!“ hlesne Tereza a vše jí pomalu začíná do sebe zapadat asi tak, jako by právě doplnila poslední kousek pomyslné skládačky. Včera se vlastně díky fence podruhé narodila.

Konečně přichází k nábřeží a hlavou se jí honí nespočet myšlenek. Sedne si na lavičku a zakoupenou láhev vody spravedlivě dělí do dvou kelímků; pro sebe a Růženku. Poté z lavičky dlouze sleduje dravý proud Vltavy a v duchu ho přirovnává ke svému dosavadnímu – zpackanému životu. Z kapsy vytáhne dřevěnou kostičku, notnou chvíli si s ní bezmyšlenkovitě pohrává a po krátkém zaváhání ji velkým obloukem odhodí do řeky.

Že by tím prostým úkonem byla symbolicky sňata pomyslná pouta bránící jí v rozletu? Možná je to jen prchavý pocit – jakýsi sen, který se vzápětí stane minulostí; touha se alespoň na okamžik vyvléknout z mnoha starostí všedního dne? Je to sice zvláštní, ale náhle přichází nečekaný klid a úleva. Jako by všechny dosavadní problémy odplavila voda a v pošramocené duši nastalo konečně dlouho a toužebně očekávané příměří.

„Život je přece jen krásný,“ zašeptá zasněně Tereza rozhlížející se po okolí. Pomalu vstává z lavičky, spolu s cupitající Růženkou splývá s davem lidí a nechává se jím unášet po své nové cestě...

Uplyne týden a z jasné noční oblohy hledí stříbrný měsíční paprsek, tentokrát do malé kunratické garsonky. Zde nachází mladou ženu polehávající již třetí den s těžkou chřipkou. Uprostřed noci se probouzí, třese zimou, je jí šíleně zle. Motá se jako opilá, s údivem zírá na své ruce a bosé nohy plné červených skvrn, na teploměru skoro čtyřicítka. Dýchá se jí stále hůř. Vytáčí číslo záchranky – zda úspěšně, to už neví, mobil jí vypadne z ruky. Čím dál víc jí bolí hlava, pomalu přestává i vidět. Z posledních sil se vleče do předsíně, otáčí klíčem v zámku a otvírá dveře na chodbu. Vzápětí se prudce předkloní a klesne bezvládně k zemi. Kolem ní se zoufalým vytím krouží její fenka.

O chvíli později naruší noční klid Kunratic siréna a blikající světla záchranky. Sanitka s pacientkou se rozjíždí a v těsném závěsu za autem běží, co jí síly stačí, její věrná Růženka. Vzápětí vozidlo nabírá na rychlosti a těžce oddychující, kulhající fenka odpadá. Vyčerpaně klesne na chodník u silnice poblíž parku...

Po pár minutách se výstražná blikající světla majáků přesouvají do krčských ulic. Ještě dlouhé hlasité zakvílení sirény a sanitka je na místě. Prostory urgentního příjmu, na nosítkách je pod kyslíkem mladá žena v bezvědomí.

„Tereza Hejkalová, zřejmě silný septický šok, rychle se horší,“ informuje záchranář.

Na dívčině pokožce se objevují červené a fialové skvrny, srdce běží jako o závod a jejím štíhlým tělem lomcuje vysoká horečka. Další, tentokrát již velmi prudký pokles tlaku.

„Vypadá to na těžkou meningokovou infekci a začínající sepsi,“ vyhodnocuje situaci službu konající zdravotník. „S pacientkou okamžitě na ÁRO! Volejte doktora Karlíka! Sestro, zjistěte kontakt na její rodinu,“ žádá mladý lékař...

Ema

Ani nyní nehodlá na své rozhodnosti nic měnit. Pověstným se stává Emin proslov k vedoucímu při příležitosti jejího odchodu do předčasného důchodu.

„Co... co si to dovolujete, jak to se mnou mluvíte?“ slyší přeskakující hlas bývalého nadřízeného.

„Jak mi huba narostla!“ Na rozdíl od představ, které v sobě nosí dlouhé roky, nestáhne plešatému skrčkoví paruku. Jen se otočí a hrdě odkráčí.

„Ta má ale vyřídilku,“ sklízí obdiv kolegů.

To byste měli slyšet naši Terezu, pomyslí si. Útěk do Prahy jí nikdy neodpustila. Přesto jakmile se doslechne o vážném stavu dcery, rychle se rozhoduje. „Jsme jediní, kdo může tý naší holce pomoci. Což znamená, že prostě musíme!“ přesvědčuje sebe i manžela a mobilizuje veškeré síly a prostředky. I když život v Praze nesnáší, zamíří tam. Aby byla pomyslně černé ovci rodiny co nejbližší. Aby stála vedle své jediné dcery v nejtěžších chvílích jejího života.

Ve vlaku pokračuje nápor na její nervy dalším telefonátem. Rychle sahá po mobilu v domnění, že se dozví něco o stavu dcery. Opak je ale pravdou. „Jak to vypadá? Už něco víš?“

Ema pomalu nemůže mluvit. „Táto, jsem ještě na cestě, všude jsou výluky a vlak má přes hodinu zpoždění. Ale v Praze budu každou chvíli.“

„Hlavně ať se holka dá do pořádku, držím jí palce. A v nemocnici...“ Už nedomluví. Telefon pípe a na displeji avizuje čekající hovor. Žena rychle tiskne tlačítko příjmu.

„Dobrý den, mluvím s paní Emou Hejkalovou?“

„Ano, u telefonu.“

„Karlík, ošetřující lékař vaší dcery Terezy.“

„Jak je na tom, budu s ní moci mluvit?“ Rozhostí se ticho, přerušované jen klapotem kol vlaku.

„Musím vás zklamat, aktuálně není při vědomí. Ve chvíli, kdy se nám ji na okamžik podařilo probrat, označila vás a svého otce za osoby, kterým jako jediným smíme poskytnout informace o jejím zdravotním stavu...“

„Takže je v komatu?“ zděsí se Ema.

„Její stav je bohužel kritický a rychle se horší – jedinou šancí je operace, na kterou ji připravujeme. Právě proto vám volám, abyste dceru mohla ještě vidět. Hlavně spěchejte. Najdete nás...“

Žena si roztřesenou rukou dělá poznámky. Do očí se jí derou slzy.

O hodinu později sedí celá roztřesená v primářově pracovně. Lékař okamžik vyčkává. Odkáže si a poté pohlédne přímo na ni: „Paní Emo, mohu vám tak říkat? Vše snad víte od ošetřujícího lékaře, který pečuje o vaši dceru.“

„Bohužel ne – jen něco málo mi naznačil...“

Doktor si povzdychne a chvíli bezmyšlenkovitě bubnuje prsty po desce stolu, zjevně neví, jak začít. „Paní Emo, určitě vám něco říká slovo meningitida.“

„Ano, ovšem.“

„A právě této diagnóze čelí vaše dcera. Věřte mi, že děláme maximum, abychom jí pomohli. Bohužel je zde celá řada komplikací. Tereza je aktuálně na přístrojích a má vše potřebné – nitrožilní výživu, vysoké dávky antibiotik... A teď k hlavnímu problému. Tím je zasažení rukou i nohou meningokokem, ruce jí snad ještě zachráníme, s nohama to je ale horší. Tím chci říci hlavně to, že ty jí už nelze v žádném případě zachránit a šance vaší dcery závisí na rychlé amputaci! Je mi to opravdu moc líto!“

Ema neodpovídá. Celá ztuhne, po chvíli se lehce nahrbí a začne se chvět. Z očí, které se snaží rychle zakrýt rukama, jí vytryskne proud slz a tělo se otřásá bezmocným pláčem.

„Paní Emo,“ zní jako by z dálky primářův hlas. „Pokud vše dopadne dobře, vaše dcera bude mít i tak šanci na téměř plnohodnotný život. Při dobré rehabilitaci, dnešní úrovni pomůcek, a ovšem i za předpokladu plné spolupráce pacienta lze dosáhnout vynikajících výsledků. Každopádně uděláme vše proto, abychom rozsah amputace minimalizovali. Jinými slovy řečeno, odstraněna bude pouze nekrotická čili zcela mrtvá tkáň. Při pomyslné troše štěstí, a pokud zákrok provedeme neprodleně, je naděje, že postačí amputace v chodidle, maximálně v hlezenním kloubu.“

„A mohla bych teď dceru vidět?“

„Samozřejmě.“ Primář kamsi telefonuje. Jeho pracovna náhle ožívá, objevuje se vrchní sestra a za chvíli i starší muž s několikadenním strništěm na tváři. „Dobrý den,“ obrací se k Emě. „Já jsem doktor Karlík, ráno jsme spolu telefonovali. Vaši dceru právě připravujeme k operaci.“

„Tak rychle?“

„Je za pět minut dvanáct.“

Vzápětí Ema za doprovodu vrchní sestry sjíždí výtahem dolů a prochází dlouhou chodbou. „Jednotka intenzivní péče,“ oznamuje nápis. Obě vchází do místnosti s lůžky oddělenými plentou a prosklenou stěnou v pozadí, za kterou se míhají postavy zdravotníků. Vrchní sestra pokyne Emě a odvádí ji k lůžku až u okna.

Zde, obklopená monitory, spoustou přístrojů a hadiček, leží nehybně její Tereza. Modré oči má zavřené, dříve vždy pečlivě udržované plavé vlasy spleené do cumlu a ovázané kouskem gázy. Hluboké rýhy se dívce rozlézají po nateklém, zarudlém obličejí pokrytým množstvím fialových skvrn. Dýchá za ni přístroj. Její ruce s podivně prokrvácenými místy a začernalými konečky prstů jsou na tom snad ještě hůře než obličej.

„Nevědět, že je to ona, ani bych dceru nepoznala!“ zoufá si Ema. O něco později, když už je Tereza na operačním sále, žena stále přechází po chodbě sem a tam, poté se bezmocně sesune na lavičku. „Ty to zvládneš, holčičko moje. Čekám tu na tebe. Drž se, ať ti ten nahoře pomáhá!“

Bára

„Míro! Míro! Míro!“ vzdychá vzrušeně Bára a doslova se ztrácí pod rozložitým tělem partnera. „Míro?“ špitne za okamžik, tentokrát nejistým, zklamaným hlasem.

„Promiň, dnes mi to nějak nejde,“ omlouvá se ztěžka oddychující muž, který se raději překulí na svoji polovinu postele.

„Myslím, že nejen dnes,“ opáčí kousavě žena a přehrabuje se ve svém nočním stolku.

„Co hledáš?“ zkouší to zamluvit Mírek. „Co asi po tom tvým sotva minutovým výkonu?“ hlesne Bára, vytahuje vibrátor a ještě jednou se obrací k příteli: „Šokuju tě?“

„Tak bych to neřek...“

„Jo, a jak bys to teda řekl?“

„Spíš překvapuješ...“

„Mě zas překvapí, až se ti podaří udělat mi dítě!“ odsekne a otočí se k partnerovi zády.

„Mě taky!“ rýpne si Mírek a raději se překulí na kraj postele zády k partnerce.

Ve svých čtyřiatřiceti letech toho má Bára za sebou víc než dost. Za tu dobu stihla vystudovat, vdát se a následně se i šťastně rozvést, naopak nedokázala přivést na svět potomka. Od rozvodu u ní přetrvává stálá nedůvěra k mužům a ani u Míry, se kterým žije na psí knížku, to není jiné.

Stále dokola to samé – ovulační testy, Mirkova obvyklá rychlovka, napjatá očekávání a po počurání gravitestu návrat zpět na začátek. Bára si připadá čím dál víc zrazená a šileně unavená, rozhoduje se však bojovat až do konce. Snad jen kdesi uvnitř tuší, že jí zřejmě v dosavadním vztahu stejně tak jako v šanci na otěhotnění pomalu, ale jistě ujíždí vlak.

Sama téměř nechápe, co ji s Mirkem – věčným rebelem a mužem příležitostně holdujícímu alkoholu, ještě spojuje. Snad ty dřívější – dlouhé, společné služby na veteríně a jeho bezprostřednost, s jakou jí tehdy vyznával lásku.

Náročná práce, kde Bára bývala taková holka pro všechno, si bohužel vybrala daň na jejím zdraví, a tak na kliniku chodí už jen vypomáhat. Přesto na zvířátka nezanevře. Část vlastního domku v Kunraticích vyhrazuje „Poslední štaci ohrožených pejsků“, jak ona sama svoji soukromou dočasku – útulek, s hrdostí nazývá. Což se pochopitelně neobejde bez občasných komplikací. Jako právě nyní.

„To se mi snad jen zdá!“ vykřikne pomalu usínající Bára a po hlasitém bouchnutí a psím vyštěknutí přicházejícím z kuchyně vyskakuje stejně jako její přítel z postele. O chvíli později už s křikem „Míro, ty vole, nasadiš mi sem takovouhle psí atletku a starej se!“ sprintuje po domku a marně se snaží dohnat kličkující Růženku s ukořistěnou houskou. Na to, jak buldoček vypadá neohrabaně, je až překvapivě rychlý. „Mrcho mlsná, neznám tě!“ Udýchaná žena to vzdává, vyhodí fenku na zahradu a rázně za ní zamkne dveře.

Zatímco fenka venku v poklidu uždibuje ze získaného proviantu, Bára našťavaně krouží bytem, když tu zahlédne přítele, který se mezitím usadil s lahví vychlazeného piva u televize. „Až po...“ nesmlouvavě mu nařídí a rozhodným gestem ukáže do ložnice.

Přínejmenším zvláštní je Mirkova nedávná proměna, běží ženě hned následující den hlavou. Jako by to ani nebyl on, kdo ji při všech těch nekonečných směnách ujišťoval o lásce a touze sdílet s ní vše – starosti, radosti i bydlení. A co její plány, naděje na společný život, rodinu a děti? To se přece také počítá! Poslední dobou se však sny začínají pomalu, ale jistě hroutit, muž, ten stále častěji přespává mimo domov a většinou už ani nedá vědět, že ho nemá čekat.

Dnes ale Míra jistě dorazí – snaží se přesvědčit samu sebe. Od časného rána je na nohou. Ono přece jen mít doma smečku psů, postarat se o celý dům, zahradu, nákupy a k tomu ještě vypadat k světu, aby se příteli líbila a skryla věkový rozdíl deseti let, to už dá člověku zabrat.

V rychlosti vytáčí jeho číslo, ale poté, co se ozve jen hlasová schránka, vytukává esemesku. Tak, zpráva je odeslána a jede se dál. Bára se chce vytáhnout. Pítí i zákusky koupila již včera, stejně tak jako ingredience na přítelovo oblíbené jídlo – hovězí Stroganov. Je s tím fuška, sama specialitu nemůže ani cítit, ale co by pro svého miláčka neudělala.

Zbývá se vykoupat a trochu přišmrncnout. Dát chladit víno, připravit postýlku, vybrat nějakou hezkou hudbu. A romantika ve dvou při svíčkách, možná i něco víc může začít. Je ale už podvečer a stále k ničemu nedochází, ostatně ani nemůže. Přítel samozřejmě nedorazil.

Na sporáku okorává s láskou připravená specialita, v lednici zákusky a kdesi uvnitř Bára její vlastní srdce. Mračí se na celý svět a nejraději by se všim sekla! Opakovaně volí známé číslo, opakovaně jí hlas automatu sděluje, že účastník není dostupný. Ale co když přítel jen musel zůstat v práci?

Vzápětí již volá bývalé kolegyni: „Ilonko, co je s Mirkem? Dělá přesčas?“

„Já myslela, že to víš.“

„A co bych měla vědět?“

„No, dnes mu bylo šoufl, snad i nějaký malér, ale to jen mezi náma. Šéf ho poslal domů. Odešel už odpoledne.“

„Chápu, každopádně dík. Brzy se uvidíme, dorazím na tu výpomoc. Měj se!“

Celá zmatená po telefonátu vyráží ven se svoji psí smečkou, aby si pročistila hlavu a přišla na jiné myšlenky. Večer tak mohou lidé v Kunraticích zahlédnout nadšenou pejskačku na kolečkových bruslích výskající radostí a prohánějící se po vyhrazené části parku se svými čtyřnohými miláčky. V její mysli zatím zraje důležité rozhodnutí...

Tereza

Situace na operačním sále se po chvilkové zástavě Terezina srdce pomalu stabilizuje a po svolení anestezioložky konečně nastává hlavní fáze operace. Chirurg vede přesné řezy v předem určených místech na dívčích kotnicích, zatímco její hlavou běží sen.

Ona v něm ruku v ruce se svým dědečkem prochází rozkvetlou loukou. Společně zdolávají i hluboký les a konečně přichází k řece, když se zvedne vítr a temnělou oblohu pročísne první blesk.

Starý muž s výmluvným gestem zrychlí krok a zamíří k řece. Objevuje se vratká loďka, do které on nastupuje a Terezu táhne za sebou. Ta se mu ale nečekaně vyškubne. Děda k ní tázavě vzhledne. „Jak se rozhodneš, holčičko?“ Za jejími zády se v tu chvíli rozpoutá hotové peklo. Naopak břeh za řekou vypadá jako ta pravá oáza klidu, dívka zde zahlédne i usmívající se tváře dalších, již nežijících příbuzných.

„Tak co, Terezko?“ spěchá náhle děda na odpověď.

Dívka se kousne do rtu, přivře oči a dlouho váhá. Náhle je rozhodnutá. „Já zůstávám!“ Jediným, rázným pohybem odstrčí loďku od břehu. Ta pomalu odplouvá a mizí v dáli. Tereza chvíli pohlíží za svým ochráncem, poté se ale její mysl začíná nořit do tmy...

Sen ale vzápětí pokračuje. Tereza se v něm vznáší v podivném, kalném a studeném vodním světě, když tu narazí na důvěrně známý předmět. Pozorně si prohlíží svou dřevěnou kostku, která putuje s vodním proudem, pomalu se otáčí a ona vidí, že z jejích původních obrázků se zachovala všechna kostrbatá srdce, zato jména jsou už smyta vodou.

Náhle se objeví známá postava Terezčina věštce z tržnice, který kostičku na okamžik skryje ve svých dlaních. Když mu po chvíli vyklouzne a začne se v proudící vodě volně otáčet, každé ze srdcí má již opět své jméno. Ale jako by zde bylo něco špatně – jenom šest stran kostky a osm lidských osudů?

Dívka vše jen ohromeně sleduje: Tereza – Honza, tato jména se objevují na první straně kostky a dvojice Bára – Mirek vzápětí na straně druhé. Ema, Zuzana, Michal, to jsou další tři jména a tři strany kostky. Zato se svým posledním verdiktem si krychlička dává načas. Když se konečně objeví jméno Vilma, Tereze i ve snu zatrne – Honzova matka pro ni byla synonymem zla a v jejím pohledu četla vždy zkázu!

Honza

Honza rád ukazuje okolí svou tvrdou stránku, ale není výslovně drsný, to jen četné životní nezdary ho poučily. Jeho vřelé srdce se nezatvrdilo, ačkoliv se ukrývá stále hlouběji pod povrchem. Slabinu v podobě vlastních rodičů a bratra si však muž nepřipouští a po rozchodu s Terezou šlape v podnikání na pomyslný plynový pedál. Na vidinu dobrého byznysu se lepí celá jeho rodina velmi podobně jako mouchy na mucholapku. Stejně jako nebohý lapený hmyz jsou i tito lidé chyceni na pozlátko peněz a zaslepeni svým bohatstvím. Mnohdy pro ně již nebývá cesty zpět, ani úniku a pokus o osvobození se málokdy odpouští.

Práce v rodinné firmě, ta jediná mu pomáhá zapomenout. Snad i proto nedávný Emin telefonát o finančních problémech expřítelkyně, který ho zastihne v zaměstnání, přijímá klidně. Jeho klid je ale pouze zdánlivý. Už za pár minut povolí uzdu sebelibnosti a volá své matce, které se ve slabé chvílce svěruje se vším, i s žádostí o radu. Vzápětí toho však lituje. Jako by ji neznal! Po dlouhém rozhovoru má nervy ještě více na pochodu a navíc jistotu, že to, co matce svěřil, bude vzápětí vědět celá rodina... Je mu už jasné, že pustil pomyslného džina z láhve.

To zase bude keců a přesvědčování, proč jsme se k sobě nehodili, pomyslí si, když večer otvírá dveře do obývacího pokoje. Vzápětí na něm spočinou tázavé pohledy rodičů a mladšího bratra Jarka, k vlastnímu údivu se mu ale daří předstírat okázalý nezájem o cokoli jiného, než o pečlivou přípravu svého šálku kávy.

V myšlenkách je stále u posledního rozhovoru s Terezou, který se mu navždy vryl do paměti. Hlavně se nesesypat, nedat najevo slabost před rodinou, opakuje si stále dokola a očividně se mu to daří.

„Honzíčku, nic si z toho nedělej, ona sem nikdy nepatřila, ani by mezi nás nezapadla,“ ozve se náhle matka Vilma, za snaživého manželova příkyvování.

„Co řešíš, vole,“ vpadne náhle do hovoru šestadvacetiletý rádoby elegant Jarek. „S Hejkalkou by ses zahrabal. Přišla sem s holou prdelí a teď zbankrotovala, buď rád, že ses jí zbavil! Ty máš na lepší a můžeš si vybírat!“

„Moment!“ Honza najednou ztuhne. „A odkud ses to dozvěděl ty, he?“

„To přece ví každý,“ zakoktavá se Jarek a uhýbá očima.

„Ani bych neřekl,“ oponuje Honza. Ale bratrovy praktiky dobře zná, ten se jen tak nezmění.

„Járo, Honzíku, přece se nám tu nepoperete, dáme si ještě jedno kafičko a zákusek,“ diplomatically to zahrává do autu matka. Honza zamračeně souhlasí, v hlavě mu však pomalu, ale jistě klíčí hrozné podezření.

„Zuzko, budu dělat na těch prezentačních materiálech, dnes tu pro nikoho nejsem!“ instruuje muž hned druhý den ráno svou mladou asistentku. Náhle je celý nespůj. Nechá si přinést kávu, připraví na dosah ruky cigarety a zamyslí se. Určitě mě rozhodil ten včerejší výstup s Jarkem, který se dnes ráno tvářil jakoby nic, ale čert mu věř, v obchodě nezná bratra. Podezření bez důkazů mi nestačí. A jít proti vlastní rodině? To se přece neodpouští!

„Jdu ti přečíst vzkazy, než se zavrtáš do práce,“ nakoukne dovnitř Zuzana po krátkém, nesmělém ťuknutí na dveře.

Kdybych jí snad stokrát neřikal, aby chvíli počkala, než vlez dovnitř! Ale to je jedním uchem tam a druhým ven. Honza se opět zamyslí.

„Co ti je?“ všimne si jeho zamračeného obličej. „Ještě myslíš na Terezu?“

„Pořád,“ přitaká, ale nemá nejmenší chuť cokoli vysvětlovat.

„Možná to chce čas, nebo si s ní zkus ještě jednou promluvit,“ radí Zuzana, ale už se dál nevyptává.

Oddychne si, když za ní konečně zapadnou dveře. Radoval se však předčasně, dveře se opět s ledabylym klepnutím otvírají. „Jo, a málem bych ti zapoměla říct, příští týden si beru to volno, mám něco domluveného s Michalem.“

„Není problém, máš ho mít. A teď už padej!“

„Padám,“ zasměje se a dveře za ní zaklapnou podruhé.

Honza si lokne kávu a pouští se do práce. V myšlenkách je však stále u včerejšího výstupu s Jarkem. Jak toho může o Terce tolik vědět? A co tím vším sleduje? To, že má bráška přisun informaci všeho druhu, dobře ví, ostatně v byznysu to ani jinak nejde. Ale že by se snížil k tomu použít je i v osobním životě? Otázek spíše přibývá...

Odhodlání poprat se s resty ho náhle opouští, ranní soustředění a chuť do práce je nenávratně pryč. Poněkolkáté vytáčí Terečino i Emino číslo, ale marně. Nervózně šlukuje cigaretu a přemýšlí. Na mnohé si za roky ve firmě již zvykl, ostatně i on sám občas používá ostrých loktů. Tentokrát to však bráška poněkud přehnal. Ale jak vše vyřešit? Přes rodinnou radu? To by přece byla sebevražda. Nechme to koňovi, nějak to dopadne, pomyslí si. Zuzanu žádá o další kávu a zapaluje si novou cigaretu. Náhle se však nemůže nadechnout, zatočí se mu hlava a on ztěžka dopadne do křesla. To by mi tak ještě scházelo, abych v tomhle věku cestoval po špitálech!

Ale jak rychle se potíže objevily, tak náhle mizí – nebo se alespoň zmírní. Dýchá se mu už lépe, i závrát polevuje, zůstává jen úzkost a silná bolest hlavy. Co to má znamenat? V tu chvíli mobil cinknutím ohlašuje příchozí esemesku od Emy. Honza ji čte a zesíná.

Zůstává zdrceně sedět, hlavu schovanou v dlaních, a v myšlenkách se vrací ke společným chvílím s Terezou, které vždy považoval za ty nejkrásnější ve svém životě. V dlaních cítí podivné mokro. Ale chlapi přece nepláčou – a zvlášť v naší rodině ne!

Snaží se dát trochu dohromady, ale v kanceláři nemá stání. „Zuzko, změna plánu, dnes tu končím,“ informuje svoji mladou asistentku při odchodu. „Nevíš o mně!“ Ta jen udiveně přikývne. Nikdy ještě šéfa v takovém stavu neviděla.